

● ÚVODNÍK

Horlivost z povinnosti nebo milosti?

Neboť mě strávila horlivost pro tvůj dům, padla na mě potupa těch, kdo tupí tebe.

Žalm 69,10

Boží milostí jsem, co jsem. A jeho milost, kterou mi prokázal, nebyla marná, vždyť jsem usilovně pracoval více než všichni ostatní – nikoli já, nýbrž Boží milost, která byla se mnou.

1. Kor 15,10

Když Pán Ježíš vyhnal penězoměnce z chrámu, vzpomněli si jeho učedníci na text Žalmu 69. Ježíš byl stráven horlivostí pro dům svého Otce. K horlivosti jsme vyzýváni všichni, kteří chceme Pána Ježíše následovat. V podstatě je to takové shrnutí všeho, k čemu jsme voláni. Všichni, nikoli jen nějaká významná malá skupina těch nejvěrnějších. Pro ty, kdo stojí v čele, má být horlivost samozřejmostí (Řím 8,8), týká se ale každého křesťana. Jak se ale horlivými staneme? Je to další povinnost, o kterou se máme snažit a jsme odkázáni na svůj výkon?

Žalm 69 mluví o horlivci od 6. do 14. verše. Představuje ho jako člověka, který ví o svých slabostech, není vždy úspěšný, nečeká věci od sebe, kterého horlivost něco stojí a musel se kvůli ní něčeho vzdát, kterému je někdy těžko a doléhají na něj nelehké věci. Ale je to člověk, který jde v každé situaci k Bohu a je mužem nebo ženou naděje. Když totiž poznáme, že nemůžeme spoléhat ani na sebe, ani na lidi kolem sebe, ale jedině na Hospodina, jsme chráněni před zklamáním. Zklamávám totiž já, zklamávají lidé kolem mne, ale Hospodin je věrný a nikdy nezklame.

Pavel, apoštol Ježíše Krista, byl myslím horlivý beze všech pochyb. V dopise do korintského sboru připomíná evangelium a speciálně vzkříšení Pána Ježíše Krista a na závěr mluví o tom, co zjevení Pána Ježíše a jeho uvěření udělalo v jeho životě. A vyjadřuje se velmi odvážně. Říká, že pracoval více než ostatní. Možná myslel ostatní apoštoly, možná obecně ostatní služebníky, ale určitě je to odvážné tvrzení. Je ovšem pravdivé. Usilovně cestoval, většinou neměl podporu od sborů a tak si vydělával na své potřeby a někdy i potřeby spolupracovníků sám, zažil mnoho těžkostí a pronásledování. Když to říká, nemá zjevně na mysli svou vý-

konnost nebo že by se chtěl chlubit. On ví, kde je zdroj jeho života. „Boží milostí jsem to, co jsem.“ Věděl, že dostal nezasloužené Boží povolání. V 8. a 9. verši připomíná, že je nejmenší z apoštolů, protože pronásledoval církev. Přijal odpuštění, ale celý život se musel vyrovnávat s tím (a asi nejen on), že byl u ukamenování Štěpána a že mnoho křesťanů zatkl a dal do vězení. Možná se cítíme nehodni toho, aby nás Bůh použil, ale Pavel k tomu měl ještě více důvodů. On ale prožil, že důvodem jeho nasazení a vůbec celého života byla Boží milost. Nepracoval on, ale Boží milost.

Jak se tedy můžeme stát horlivými? Je jediný způsob, a to nasytit se Boží milostí. Skrze obecnství s Bohem poznat jeho zájem o nás, lásku, přijetí a povolání. Když se otevřeme Božímu slovu, čteme ho, posloucháme, modlíme se, jsme v kontaktu s lidmi, kteří jsou plni milosti a horlivosti, jsme v Boží blízkosti, tak se sytíme Boží milostí. A když jsme nasyceni Boží milostí, tak se nějak samozřejmě stáváme horlivými. Nikoli uhoněnými otrávenými lidmi, na kterých je vidět ta „tíha“ služby Bohu, ale radostnými pokojnými lidmi, kteří se nezlákají, ale ani nejsou přetížení. Boží milost totiž nebyla marná jen v Pavlově životě, ale nemusí být marná v životě nikoho z nás. Kvalifikování nejsme svými schopnostmi, výkonností, obětavostí a vnějším jednáním (horlivec není vždy extrovert a je mnoho horlivých introvertů ☺), ale svou láskou ke Kristu.

Buďme tedy horlivci pro Hospodina. Žijme opravdový autentický život naplněný Boží milostí. Pokud to chceme, vzdejme se spoléhání na své síly a dejme se mu k dispozici, aby nás naplnil svou milostí a použil si nás pro své záměry.

Lubomír Ondráček

● SLOUPEK

„Ježíše přesvědčily o tom, že je bůh, jeho matka a sestry.“ Nabízí při debatě svou teorii jeden z hostů. Jiný ujišťuje, že Bibli je hodně a každá je jiná. „Tak si církve vyberou, která se jim hodí“. „Vědění, ne víra“! Vyjádřil jeden pán své priority. Hosté kurzů Alfa, milí a zajímaví lidé, si za svými různými světonázory stojí, ale přesto se něco víc chtějí dozvědět i o Ježíši. Když mám ale sebe jako živý důkaz, že se Bůh dává poznat, dovedu si představit, že mohou uvěřit! Bůh je moudrý, mocný, trpělivý a Lásky i hory přenáší...

Nanda

www.kspraha.cz

Vítej zpátky, Lazare, a díky, že jsi na mne myslel v poslední vůli... jeďda, tolik hodin, už musím běžet.

Z angličtiny přeložil Tomáš Božovský
Copyright Gospel Communications International, Inc – www.reverendfun.com

PŘEČTĚTE SI

Evangelizace ve vězení	3
Zvěstování evangelia v minulosti a dnes	5
Deník chůvy	6
Proroctví	8
Hotel mezi dvěma světy	9

Výjezd vedení sboru

Počátkem října jsme se starší a vedoucí speciálních služeb vydali na svůj pravidelný výjezd opět do Dobřichovic. Protože se náš letošní výjezd protnul s volbami, museli jsme začít až v pátek v podvečer a program poněkud redukovat. Na počátku výjezdu jsme si připomínali některá prorocká slova, která jsme přijali na minulém výjezdu a také k nám Bůh opět mluvil. Jedním z bodů byl rozhovor ohledně začleňování mladých lidí do sboru a výchova nových služebníků. Většina starších je středního a vyššího středního věku a potřebujeme se věnovat výchově svých nástupců, což se nám někdy daří více a někdy méně. Hovořili jsme i o podpoře studia těch, kteří se chtějí na službu dlouhodobě připravovat a o povolání za nové regionální starší Jiřího Bukovského a Václava Korduly. Josef Hejnic se stal sborovým starším.

Ve spolupráci s Janem Suchánkem, českým emigrantem v USA, připravujeme evangelizační projekt, jehož součástí bude kampaň v tramvajích a v metru a webové stránky se svědectvími konkrétních lidí. O projekt se stará Martin Benc a další informace budou ve Sborovém dopise a na regionech.

Z biblických témat jsme se věnovali výkladu často používaného verše: Mt 11,12 (připravujeme článek do SD). Dále jsme hovořili o tom, jaký vliv jako křesťané máme mít na společnost v takových oblastech, jako je ekonomika, kultura a politika a jak můžeme podpořit ty, kteří mají do těchto oblastí speciální povolání. Nechali jsme se v tom inspirovat zjevením, které přijal Lorren Cunningham.

Připravovali jsme plán akcí na příští období. O těchto akcích bude zvláštní článek v příštím SD. Věnovali jsme se i misii a máme radost ze tří krátkodobých výjezdů i z našich dlouhodobých misionářů. V současné době připravuje Jirka Bukovský ve spolupráci s Misijní radou krátký kurz základní orientace a povzbuzení pro krátkodobé misionáře.

Delší dobu jsme hovořili o letních shromážděních, ze kterých jsme měli radost, současně jsme se ale Pána ptali, proč se nestal žádný výrazný zázrak během těchto shromáždění. Vnímáme, že v nich máme pokračovat a nevzdát výhled na nadpřirozené Boží jednání.

Hovořili jsme o celkové situaci sboru, podnětech z knihy Církev 3.0 a o tom, k čemu nás Pán volá.

Protože tentokrát nebyl výjezd postní, užili jsme si obecnství i během jídla a jsme vděční za to, že máme jeden druhého.

Lubomír Ondráček

Informační setkání o vstupu do sboru

V našem sboru jsou vítáni hosté a rádi sloužíme a máme obecnství i s těmi, kteří nejsou členy našeho sboru, ale sbor navštěvují. Současně rozlišujeme mezi členy a hosty a chceme pravidelné návštěvníky zvát k aktivnímu zapojení do sboru. Údy Kristova těla se stáváme ve chvíli uvěření, kdy nás Duch svatý zapojí do Kristova těla. Přesto členství v konkrétním sboru je důležitou součástí života křesťana. Ke svému duchovnímu růstu potřebujeme obecnství Božího lidu, místo, kde jsme vykazatelní a kde je slouženo nám a také sami sloužíme.

Rád bych pozval ty z vás, kteří zatím členy žádného sboru nejste a účastníte se života našeho sboru, ke zvážení, zda byste se nechtěli k našemu sboru připojit i závazně jako členové. Jsme si vědomi toho, že nejsme „jediný správný sbor“ v Praze a že přes snahu o co největší otevřenost jsme sborem určitého typu. Abyste mohli zvážít, zda se chcete případně stát členy právě našeho sboru, pořádáme informační setkání o vstupu do sboru,

jehož náplní jsou informace o záměru, hodnotách a fungování sboru. Seznámíte se také se základy naší vírouky a je prostor k otázkám. Je možné domluvit i osobní rozhovor. Absolvování setkání nezavazuje ke vstupu do sboru.

Tato setkání jsou vhodná a potřebná i pro ty, kteří do sboru vstoupili v poslední době a dosud ho neabsolvovali.

Setkání má čtyři části. Tři jsou vyučovací a sdílejí a vede je hlavní pastor sboru, čtvrté setkání je pro ty, kteří se do sboru rozhodnou vstoupit a uskuteční se již s vedením příslušného regionu. **První tři setkání se uskuteční vždy v úterý 11., 18. a 25. 11. od 18,30 hod. ve sborové budově Na Žertvách 23 v knihovně. Setkání bude končit okolo 20,00 hod. Pokud máte o setkání zájem, dejte to prosím předem vědět na e-mail: lubomir.ondracek@kaes.cz nebo tel. 724 435 300**

Těším se, že se s vámi uvidím a seznámím.

Lubomír Ondráček

Modlitební témata ✨

- **Založení regionu Hostivař** – za ochranu a upevnění celého týmu, jejich vztahy, rozvoj skupinek a celého regionu, nově obrácené.
- **Za vedoucí a služebníky ve službě dětem** na regionech a na sborové úrovni (Renata Padevětová, Jakub Černý, Pavel Bukáček, Martina Černá a Míša Machulková). Povolání nových služebníků, kteří od Pána přijmou potvrzení, že je služba dětem jejich obdarováním od Pána.
- **Proti rozpínavosti Islámského státu (IS)**. Ochranu a posilu pro pronásledované křesťany (mnoho jich už věrnost Kristu zaplatilo svým životem), Boží zásah proti činitelům nepravosti, oslabení duchovní mocnosti stojící za IS, moudrost a odvahu pro státy bojující proti IS.

Vyhodnocení modliteb za říjen.

- Na „dospělé“ Alfě bylo na prvním setkání 16 hostů, na druhém 25, na mládežnické 10 a 7.
- Na Manželské večery chodí osm párů, které se přihlásily.
- Kroužky se zatím pro malý zájem dětí nepodařilo zahájit. Čekáme na odezvu na propagaci v místním tisku a kroužky začnou, jakmile bude dost dětí. Začneme ještě nyní, nebo od druhého pololetí.

PASTORAČNÍ A PORADENSKÉ CENTRUM

V rámci poradenské služby Vás zveme na seminář s křesťanským psychologem Pavlem Rausem a téma:

Proměna manželství

aneb co se musí stát, aby se naše manželství změnilo?

18. 11. v 18:30 hod

Kde: Na Žertvách 23, Praha 8

Přednáší:

Ing. Pavel Raus, M.A. Clin. Psy, M.A. Theol

Cena pro přihlášené:

180 Kč pro jednotlivce, 300 Kč pro pár

Blíží informace:

sbor.kspraha.cz/poradenstvi/akce

Kontakt pro přihlášení:

petra.mizurova@kaes.cz

Evangelizace ve vězení

Miloš Poborský z KS Praha, pastor regionu Jih, je „dvorním“ tlumočnickem Jana Eriksena. Navštívil s ním již mnoho věznic v ČR, kde tlumočil Janovo svědectví a pozvání k Bohu stovkám vězňů.

Miloši, jsi „dobrodružná povaha“? Ptám se proto, že do vězení se lidé moc nehrnou, ale Ty v nich každoročně trávíš při výjezdech s Eriksenem mnoho hodin. Co se ti na tom líbí?

Za sedm let spolupráce jsme navštívili 27 věznic, z toho některé vícekrát. Vidět „slavné“ české věznice (Bory, Mírov) zevnitř se jen tak někomu nepodaří, prohlídky se tam jako na hradech nedělají. Určitě je to zvláštní pocit, mluvit k 20 lidem a vědět, že všichni někoho zabili a někteří jsou vícenásobní vrahové. Zdálo by se nám jako zcela bezcitní, ale není to tak. I jim tečou tu a tam slzy, když slyší o Boží lásce. Co se mi líbí? Jestli se mně Ježíš jednou zeptá na svá slova z Mt 25,36, budu mít co mu odpovědět... ☺

Jak muži ve výkonu trestu Jana přijímají, je mezi nimi o přednášky zájem?

Přijímají ho bez výjimky skvěle. Celý program napjatě poslouchají, ani jednou se nám nestalo, že by se byl jen dva vězni mezi sebou během programu bavili. A taky jsem si nevšiml, že by někdo usnul... Jan, díky svému životu gangstera a pasáka, má co říct. Mluví jazykem, kterému vězni rozumí. Vnímají, že byl jedním z nich a teď je někde jinde. Přirozeně je zajímavá, jak se to mohlo stát. Zpravidla totiž nikoho takového, komu by se podařilo dostat se ze šikmé plochy, osobně neznají. Zájem je, někdy je problém, že na takové akce jsou ve věznici jen malé prostory, takže všichni, co by chtěli přijít, ani nemohou.

Kolik se při poslední návštěvě Eriksena v ČR obrátilo ve věznicích lidí?

To se těžko dá posoudit. Dá se ale říct, kolik lidí reagovalo na výzvu a modlilo se modlitbu přijetí Pána Ježíše Krista. Bývá to většina účastníků, během této cesty jich bylo jistě přes 70. Další práce s nimi pak už záleží na vězeňských kaplanech.

Jak to probíhá, přihlásí se, a vy se s nimi osobně modlíte, nebo s nimi není možné hovořit?

Jan vysvětlí evangelium a pak je pozve, že pokud chtějí mít Ježíše v srdci, aby se postavili a pak po něm opakovali modlitbu. Bývá to jednoznačné, hodně nahlas, žádné kuňkání. Na osobní rozhovory zpravidla není pro-

stor ani čas. Ve věznicích s vyšším stupněm bezpečnosti to ani není možné. Bývá ale prostor pro otázky a odpovědi.

Je na ně nějaký další kontakt, možnost je dál vést, vyučovat, nebo kurzy Alfa?

Kaplané se programů účastní, takže vidí, kdo zareagoval. Od tohoto okamžiku je to už na nich. Jan je evangelista, udělá svou službu, ale dál už není možné se lidem věnovat. Navíc je tu jazyková bariéra.

Jsou nějaké statistiky, kolik vězňů, kteří uvěřili, zůstává křesťany i po propuštění?

Existuje snaha věnovat se vězňům, kteří byli propuštěni a stali se křesťany. Pokud ale vím, je to zatím v plenkách a s bývalými vězni není nějaká systematická práce poté, co se dostanou ven. Faktem ale je, že tu a tam se ve vězení setkáváme s lidmi, kteří Jana už slyšeli, potkáme je v jiné věznici, a oni řeknou, že to, co slyšeli minule, je pravda a že se stali křesťany. To jsou asi nejhezčí momenty.

A co vězeňská služba, jsou i oni otevření pro evangelium?

Kaplané, kteří se snaží vězňům říkat evangelium nás opakovaně zvou. Jinde jsme byli jednou a pak už nebyl zájem. Setkal jsem se i s názorem, že vězňům takhle narovinu o Ježíši říkat nemůžeme, protože o něm nic neví. Upřímně řečeno nerozumím, co tím chtěl autor říci...

Jak se na Eriksena a jeho snahu „napravít“ vězně vírou, dívá vedení věznic?

Na některých místech si Jana přišlo poslechnout i vedení věznic, není to ale často. Reakce je zpravidla pozitivní, protože vidí jasnou Janovu proměnu. Jinde se nevyjadřují. S nějakým odporem nebo nesouhlasem jsme se nesetkali nikde.

Co se tebe ve vězení nejvíc dotýká?

Je to svět sám pro sebe. A jsou tam i křesťané. Jeden mi po přednášce řekl – já taky věřím v Boha. A tak jsem se ho zeptal, jak se křesťan může dostat do vězení. „No, kradl sem.“ Tak jsem se zeptal: „Ale přece znáte desatero, nepokradeš?“ Odpověděl: „No, znám, znám, ale doba je zlá...“ Nemusí to být takhle naivní, ale všichni si dovedeme představit, že můžeme třeba zavinit vážnou autonehodu a je to. Jiní se obrátí tam, dojde jim, že něco zásadního je špatně a chtějí to změnit. Dotýká se mně, že vidím desetitisíce promarněných životů. Sálá z toho smutek a zmar. V Ježíši je naděje i pro ty, co na tomto světě už žádnou naději nemají. Představte si, že by vás pustili po 25 letech... to vás ale zavřeli ještě za socialismu. Jak jiný je teď

svět kolem nás... Nedovedu si to představit, projít se Prahou a poslední vzpomínku na ní mít z dob socialismu. Ti lidé jsou zcela vykořenění, vykojení... řeší problémy, o jejichž existenci nemáme nejmenší tušení. V jednom vězení je ředitelem učiliště muž, který sám seděl za rozsáhlou hospodářskou činnost. Je radost vidět, že změna je možná a tam to je vidět radikálněji.

Co sis ze spolupráce s Janem vzal pro sebe, čím tě nejvíc inspiruje?

Líbí se mi, jak jednoduše a přímo říká vězňům evangelium. Přímě z něj číší. Jan evidentně neví co je stud a zábrany, o kterých by většina křesťanů mohla dlouze vyprávět... To se mi líbí a chtěl bych to umět taky tak dobře, jako on.

Jak může pomoci křesťan, který do věznic nechodí – tedy skoro každý z nás?

Možná jste si při čtení článku řekli, že je to natolik specifická služba, že neexistuje způsob, jak se do ní zapojit. Opak je pravdou! Rozvoj duchovní služby vězněným a propuštěným se v ČR teprve rozvíjí a potřebuje naše modlitby. Janova služba je jedinečná, ale jsou v ČR další organizace, které se v této oblasti také angažují. Kromě Vězeňské duchovenské péče je jedním z dalších doporučeníhodných projektů Mezinárodní vězeňské společnosti. Aktuálně se můžete zapojit např. do programu Andělský strom, více viz: <http://www.prisonfellowship.cz>

A pokud byste chtěli podpořit Janovu službu, můžete se modlit za další cestu životem u lidí, kteří díky Janovi evangelium už slyšeli. A také můžete finančně podpořit Janovu službu – cestování a ubytování také něco stojí. (podrobnosti ti řeknou v KMS)

Začaly kurzy Alfa

V tuto chvíli už kurz proběhl popáté a plánujeme víkend Alfý, ale při psaní článku jsme se ovšem sešli potřeť. Chodí okolo dvaceti hostů! Jen u našeho stolu jich bývá šest i sedm a většina se už těší na víkend. Alfa je opravdu dobrodružná! To si uvědomujeme hlavně při debatách u stolu, kdy v záplavě vědeckých poznatků, zaručených „duchovních“ pravd i čirého ateismu, se naše křesťanství může zdát jen jako jedna z cest. Naši hosté jsou inteligentní, přemýšliví lidé

s mnoha rozličnými názory na svět. Při povídání s nimi nám kromě užaslého, ale upřímného konstatování „To je opravdu zajímavé, to jsem ještě neslyšel“ a jemného korigování směru debaty, zbývá jediné možné a nejdůležitější: modlitba. Ti skvělí lidé, naši hosté, mají během kurzů Alfa příležitost setkat se s Bohem. Modleme se, aby se jich Boží duch dotkl a oni se Bohu přiblížili, nebo, nejlépe, rovnou se s Ním setkali.

Nanda

Dopis o Chvalách

Žijeme ve společenství, kde chvála zaujímá na našich shromážděních velmi významné místo. Pro chválu (myšleno zpívání písní) je na každé bohoslužbě dán velký prostor. Dokonce by se někdy přálo dát ještě více.

Sama ta skutečnost vypovídá o důležitosti hudby při našich bohoslužbách. Proto je nutné se tomuto „odvětví“ maximálně věnovat. Mnohdy jsme zklamaní z nesrozumitelného slova, z hlasité, nepříjemné, nekvalitní hudby apod. Na našich hudebnících a zvukařích leží jednoduchý úkol přenést hudební či mluvenou produkci posluchačům. Spektrum posluchačů je velmi široké. Každému se líbí jiná hudba, styl atd. Proto považuji za úkol hudebníků používat pokud možno univerzální styl, který je ochotno akceptovat nejširší spektrum církve. Mimo jiné také žijeme v moderní době, která s sebou nese nové, dříve pro církev neznámé výrazové prostředky. Třeba elektrické kytary, bubny, baskytary, synthesátory, zvukové aparatury. Pokud chceme být pro dnešní současnou společnost přitažliví, musí se u nás hostům líbit. „Pros-

tě by hudebníci neměli dělat Bohu ostudu“. Součástí chval, tedy hudební produkce, je „vždy“ i mistr zvuku, zvukař. Tyto dvě skupiny, chváličí – zvukaři, musí spolupracovat. Mnohdy je to však naopak. Vzájemně se obviňují, že za špatný zvukový výsledek může ten druhý. Obě skupiny jsou schopny dělat věci jak dobře, tak i špatně. Jenom vědět, které jsou ty dobré. Neboli, co mohou udělat já zvukař, já hudebník lépe? Jsem zastánce zvukařů, protože veškerá kritika na zvuk, padá na jejich hlavu. Mnohdy je to nevděčná práce. A jak známo pod palbou kritiky vás to přestane bavit. Málo kdo je študovanej hudebník, aby si věděl rady. Neexistuje ani zvukařská škola! Není kde se zvukařině naučit. Jediná cesta pro nás zůstává PRAXE. A praxe, zkušenost, se získává časem, prací. Proto nabízím svoje mnohaleté zkušenosti na pomoc chvalám.

Bůh mě stvořil tak, že jsem schopný hudbu skládat, tvořit, produkovat, „ovládat“. Považuji za své poslání v Božím království co nejlépe ve chvalách, v hudbě, pracovat. Věnuji se tomu v církvi více jak dvacet let. Dalších patnáct let i před obrácením. Studoval jsem, ne však dokončil, dzezovou konzervatoř. Mám za sebou i koncertní činnost, i mnoho studiové hudební práce, včetně mixáže.

Šestá

Nedělní bohoslužby pro mládež probíhají jednou měsíčně, vždy druhou neděli v měsíci. Je to příležitost pro mladé sloužit Bohu (vést chválu, kázat, organizovat co je třeba), místo, kam mohou pozvat svoje kamarády, a také místo, kde mohou hodně načerpat – kázání i program se snaží být pro jejich věk snadno stravitelné. Šestou má na starosti Dita Frantíková, a na jejím fungování se podílí velký tým mládežníků, jak pravidelně zapojených (MLÁDEŽNICKÁ SKUPINA pod vedením Davida Bukáčka, taneční skupina pod vedením Betty Šejbové, Pepa Hejnic jako hlavní zvukař a Pepa Vlasák jako osvětlovač, Kuba Homolka jako grafik vždy originálních pozvánek a další), tak pomáhajících jednorázově. Všem moc děkujeme a máme z nich radost! Naše modlitba číslo 1 za Šestou zní: „Ať je to místo, kde jedná Duch Svatý a kde se lidé obrazejí!“. Budeme vděční všem, kdo se k ní připojí. Podpora sboru je pro nás klíčová, neděláme vlastní soukromou věc, ale akci, která má pomoci k lepšímu fungování celé církve.

Dita Frantíková

NOVINKA

CD si můžete objednat u Jirky Jelínka za 200 Kč.
e-mail: jelinekjrjim@seznam.cz

Zvuková produkce nám, nejenom muzikantům, velmi pomáhá. Přináší krásné prožitky s Bohem. Nese s sebou však i velké problémy, starosti, finanční zátěž. Za svůj život jsem nasbíral nespočet poznatků, chyb, poučení. A proto vnímám před Bohem jako svou povinnost předávat, vyučovat ty, kteří potřebují pro svou službu radu, pomoc. Tímto zvu všechny, kterých se tato oblast týká, na hudebně zvukařský seminář. **Proběhne jako odpolední program při sobotním setkání služebníků 29. 11. ve velkém sále.** Dám nahlédnout do různých způsobů, možností používání hudebních nástrojů pro nejlepší hudební výsledek. Stejně tak se podíváme, co může pro takový výsledek udělat zvukař.

Jste srdečně zváni, chváličí, zvukaři, vedoucí. Těším se na vás, Jirka Jelínek

Zvěstování evangelia dříve a dnes

Věřím tomu, že Ježíš Kristus je stejný – včera, dnes i navěky (Heb 13,8). A věřím tomu, že naším posláním zde na zemi je získávat Ježíšovi učedníky (Mt 28,18-20). Pokouším se o to již 38 let.

Svět se za tu dobu významně proměnil. Rád bych se zamyslel nad dvěma významnými posuny, které mají vliv na naše zvěstování. Jeden z nich považuji za velmi nepříznivý, druhý za velmi příznivý pro šíření evangelia.

Když jsem se stal křesťanem, byl komunismus jako ideologie již mrtvý. V naší zemi de facto zemřel v srpnu roku 1968, či přesněji řečeno během normalizačních čistek, které nastaly po ruské okupaci. Zatímco před srpnem bylo možno se setkat s „upřímně věřícími“ komunisty, po normalizaci se stali velmi vzácnými – a rozhodně už nebyli v řadách KSČ.

Existovala celá řada lidí, kteří sice komunistickou ideologii nesdíleli, nicméně byli silně ovlivněni myšlenkovým prostředím, které komunisté vytvořili.

Jakkoli by se zdálo, že křesťané a komunisté byli od sebe velmi vzdálení, měli přece jenom něco společné, a toto „něco“ výrazně ovlivňovalo zvěstování evangelia. Věřili totiž, že existuje nějaká pravda. Komunisté (používám tento výraz jako zkratku – čtenář pochopí a promine) byli přesvědčeni, že mají pravdu, a my křesťané jsme byli také přesvědčeni, že máme pravdu. V rozhovorech jsme používali jednak svědectví – to je jakousi konstantou při zvěstování evangelia – ale také argumenty. Apelovali jsme na rozum našeho oponenta. Komunisty to mnohdy překvapovalo – jejich ideologové je přece přesvědčovali, že náboženství je zpozdilá a bláhová, a že křesťany tudíž mohou být pouze lidé mdlejšího rozumu. Proto byli mnohdy zaskočení argumentací svých protivníků. Nebyli na ni připraveni.

Kdo se stal v oné době křesťanem, zpravidla věděl, co dělá. Věděl, že bude za svou konverzi možná platit. Nebylo to sice nezbytné, ale stále hrozil Damoklův meč ztráty zaměstnání, vyhození ze školy nebo ztížení přístupu ke vzdělání. Příslušníci menšin (nebo skupin obyvatelstva bez politické moci) mají určitou výhodu v tom, že si musí rozmyslet, zda jim jejich přesvědčení stojí za riziko. V tomto ohledu nám tedy komunisté nechtěně pomáhali.

Dnes je situace jiná. Změna médií hluboce poznamenává lidskou interakci. Ano, televize existovala i za komančů, nicméně

pro myslící lidi byla stále hlavním médiem kniha.

Odborníci se přou, zda dnes lidé čtou opravdu podstatně méně než dříve. Netroufnu si to posoudit, nicméně ze zkušenosti vím, že odvolávat se na pravdu a přinášet argumenty pro platnost nějakého tvrzení vám při zvěstování evangelia příliš nepomůže. Lidé

Mohu člověku nabídnout modlitbu.

Přestavuji si, že před třiceti lety by se na mě „nevěřící“ lidé dívali jako na cvoka.

Ted' zjišťuji, že je to zpravidla překvapí, ale pozitivní reakce vysoce převažují nad negativními.

nemyslí v pojmech, jako dřívější čtenáři knih, myslí (myslí?) v dojmech, zejména pod vlivem televize. Rozhovory o vážných věcech – i rozhovory o víře – se podobají nikoli logické rozpravě, ale sérii klipů. Sám pojem pravda se stal nepotřebným či málo užitečným: „Ty máš svou pravdu, no dobrá, jsem rád, že ti to funguje, ale já mám zase svou pravdu.“ A tak i v rozhovorech o náboženství už nejde o to, co je pravda, ale o to, co nám vyhovuje, co se nám líbí, co je nám sympatické... Nejsem s tím spokojen, protože stále „věřím na objektivní pravdu“.

Nicméně je tu druhý posun, který vidím jako pozitivní. Na jakou pravdu to vlast-

ně věřím? Na to, že Ježíš je Boží Syn, že je mu dána veškerá moc na nebi a na zemi. Prostě věřím, že tomu tak je. A tato pravda je nezávislá na mě i na mém partnerovi v rozhovoru. Většina lidí netouží primárně po rozhovoru o světovém názoru, o filosofii nebo teologii. Nicméně touží po lásce, po krásných vztazích, někdy jednoduše jen po útěše. Toto všechno jim může (a chce) Boží Syn dát. Zjistil jsem, že mohu dělat něco, co v osmdesátých letech tak nějak nepřipadalo v úvahu – nebo jsem to alespoň nezkoušel: Mohu člověku nabídnout modlitbu. Přestavuji si, že před třiceti lety by se na mě „nevěřící“ lidé dívali jako na cvoka. Ted' zjišťuji, že je to zpravidla překvapí, ale pozitivní reakce vysoce převažují nad negativními.

Tu si můžeme položit otázku, oč nám vlastně jde. Jde nám o to, aby se daný člověk setkal s Ježíšem, nebo aby si o něm myslel ty správné věci? Věřím, že Ježíš se chce lidí dotknout, že se jim chce dát poznat. A zdá se mi, že modlitba je pro tento účel mnohem vhodnější než disputace. Pokud člověk skutečně zakusí Boží dotek, správné smýšlení o Ježíši si může doplnit později.

Tato pozitivní změna je spjata s něčím negativním. Světovým názorem skeptici dob komunismu nahradila vágní duchovnost, potvrzující Chestertonovu premisu, že opakem víry není nevěra, ale pověra. Češi nejsou národ bezvěrců. Ano, jsou národem skeptiků. Ale současně jsou národem lidí, ochotných věřit kdejaké bizarnosti. Vedlejším účinkem je neskonale větší otevřenost pro duchovní svět, než jaká zde byla dříve. Ano, tato otevřenost je rovněž velkým nebezpečím. Ale my se jí můžeme chopit jako příležitosti. Pokud ovšem věříme, že Ježíš je i dnes živý a že i dnes vyslýchá modlitby.

Dan Drápal

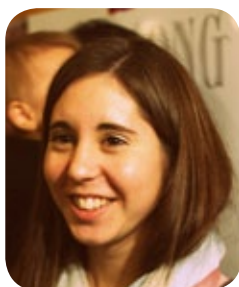

Dny dobrých zpráv

Možná již mnozí z vás s napětím vyhlíží, kdy se konečně objeví informace o 7. ročníku festivalu Dny dobrých zpráv. Po posledním ročníku jsme se rozhodli přesunout konání dalšího ročníku až na jaro, jelikož podzim je plný jiných aktivit, především se konají kurzy Alfa. Termín příštího ročníku je tedy 13. – 18. dubna 2015. V současnosti připravujeme program, vybíráme vhodné prostory (prozatím to vypadá, že se festival uskuteční ve vršovickém divadle Mana). Také se připojil další spolupřátel sbor, a to právě sbor ČČSH z Vršovíc. Další informace najdete na webu www.dnydobrychzprav.cz.

Vláša Vácha

Deník chůvy

Milí čtenáři chůvy-
ho deníku,
mrzí mě, že jsem
už tak dlouho
o sobě nedala vě-
dět, ale v podstatě
toho nebylo moc
k vyprávění.

Po Skotském
turné v březnu,
při kterém jsem měla příležitost vidět něko-
lik zajímavých kulturních památek (nejsem
sice vášnivý turista, ale Edinburský hrad
stál za to) jsme se na týden zastavili v Polsku
na RCCG konferenci pro pastory z celé Ev-
ropy. Bylo zajímavé slyšet mnohá svědectví
o tom, jak se mají křesťani v různých zemích
okolo nás. Nikdy jsem o tom takhle nepře-
mýšlela.

Cítila jsem se v Polsku jako doma a zdá-
lo se mi, že polština je vlastně to samé jako
čeština.

Následně jsme si zase v Anglii sbalili
naše saky paky à la 18 kufrů, rozloučili se
s naší administrátorkou Annet a jejím man-
želem Christianem – našimi blízkými přáteli,
kteří s námi žijí ve stejném domě a odletěli

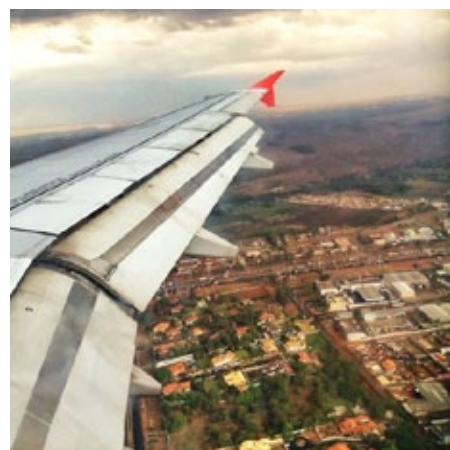
jsem do USA – Washingtonu DC zúčastnit se
„Mezinárodního dne modliteb“. Tam jsme se
stavili jen na otočku a hned další den letěli
do Kanady – Vancouveru, kde jsme strávili
celý měsíc s jednou moc milou jamajskou
rodinkou. Jen pro zajímavost – jedí pěkně
pálivá jídla!

Ve Vancouveru jsem měla skvělou příleži-
tost strávit několik odpolední se svou milova-
nou kamarádkou Sárrou Hofmanovou, která
tam zrovna na několik měsíců bydlela.

Stalo se nám to už druhým rokem a tak
jsme Bohu moc vděčné, že naše přátelství za-
chovává a žehná mu.

Obě jsme potřebovaly povzbuzení a taky
si zašprechtit hezky česky, čehož jsme se na-
konec dočkaly.

Poté jsme už cestovali téměř každý den
z města do města, ze státu do státu, z Kana-
dy do USA. Projeli jsme těmito kanadskými
státy: British Columbia – ta byla nejkrás-
nější, co se přírody týče, Alberta, Saskatch-
ewan, Manitoba, Ontario a Québec a těmito
v USA: Minnesota, Michigan, Ohio a Penn-
sylvánia. Přepravovali jsme se naší skvělou
dodávkou (stejnou máme i v Anglii) a ujeli
jsme celkově za tři měsíce přes 16 000 km.

Více fotografií najdete na facebooku [Vinesong](#).

Daniel to všechno výborně a bezpečně odřídl.

Reuben byl letos překvapivě hodný
a v autě jsme si užili spoustu zábavy. Sice
jsme už vyhodili jeho starou houpáčku, jeli-
kož nám za ten rok trochu povyrosl a ztěžkl,
ale za to víc čteme knížky, učíme ho pozná-
vat auta (asi se je taky budu muset naučit
– nééé), zpíváme a malujeme (i když nejsem
zrovna rodilý malíř, nakreslit letadlo a vlak
jsem už vypilovala) samozřejmě mě zachrá-
nily i hrátky s letadly (do kterých je Reuben
blázen), jež jsou na denním pořádku.

Zakončili jsme naše turné ve Philadel-
phii, ze které mám jednu vtipnou story.

Jedni dlouhodobí přátelé Vinesongu – ve-
lice milí lidé – nám laskavě nabídli ubyto-
vání u nich doma, a tak jsme jedno pozdní
odpoledne zaparkovali naše skvělé fáro před
jejich barákem. Otevřeli jsme dveře, a co
nevidím. Všude samé starožitnosti! Porcelá-
nové figurínky, skleněné vázičky, dřevěné ob-
razy, keramické cennosti a nábytek snad už
z prvního století. Dokonce i talíře, skleničky
a přístroje byly jakousi nenahraditelnou sérií.
Prostě nebe na zemi pro sběratele a desig-
néry interiérů, ale naprostá noční můra pro
chůvu s tříletým čiperným klučínou jako je
Reuben! Každé ráno jsem se hned po probu-
zení v „Mariině svatyni“ (tak jsem pojmeno-
vala náš pokoj, jelikož nám na zdi viselo ně-
kolik desítek obrazů Panny Marie) horoucně
modlila, aby Pán Bůh ochránil všechny ty-
hle cerepetičky. Čtyři dny jsem tam chodila
po špičkách, neustále Reubenovi za zadkem
s bušícím srdcem (úplně jak nějaká úzkost-
livá matka), a i přes to se mi třikrát poved-
lo něco shodit, ale díky Bohu se nic z toho
nerozbilo! Jen jednou jsem „omylem“ pře-
hodila mokré ručník přes detailně vyřezáva-
nou židli v našem pokoji a to za to mám teď
u nich malý vroubek... ☺

Po USA v srpnu jsme doma v Anglii strávili
pouze dva týdny, během kterých jsme se vy-
pořádávali s časovým posunem, koncertovali
a já se dokonce, úplným zázrakem, zastavila
na čtyři dny v Česku, kde jsem měla tu výsa-
du být svědkyní na Sářině svatbě. Moc jsem
si to užila! ☺

A jsem ráda, že jsem alespoň některé
z vás mohla vidět na živo.

14. 9. 2014

● JAK JSEM TO PROŽIL BRAZÍLIE

No, a hurá do Brazílie. Desetihodinový noční let uběhl jako voda. Reuben spal tak dobře, že jsem až koukala. Já osobně v letadle nezvládám spát moc dlouho, ale tentokrát to nebylo tak špatné.

Časový posun „pouhých“ 5 hodin, díky němuž se den příjezdu zdál nekonečný, jsme zvládli překonat za necelý týden. Na cestě z letiště v São Paulu nás čekalo mrazivé překvapení. Očekávali jsme vysněné třicítky a přivítalo nás 12 stupňů a větrík tomu zrovna nedodal. Samozřejmě jsme si nikdo s sebou nevzali žádné svetry, mikiny či bundy, a tak jsme ten den nějak promrzli. Mají tu teď zimu, ale i tak je tu takhle studené počasí dost neobvyklé. Ty další dny už pak byly lepší, nicméně šok nás neminul...

Jelikož ani jeden člen Vinesongu neumí portugalsky, potřebovali jsme někoho, kdo by nám tlumočil. Jako zárazkem se nám nabídla jedna 21letá slečna Mellysa. Je to moc milá holka, tvrdě pracující a pravá Brazílka. Staly se z nás kamarádky a Reuben si ji také hned oblíbil. Říká jí „Melsa“. Její svědectví o tom, jak se naučila anglicky, mě dostalo do kolen a tichou závist nakonec vystřídal upřímný obdiv... Mellysa nikdy nežila v anglicky mluvící zemi, ani nestudovala angličtinu ve škole. Jen před rokem slyšela chválu od Hillsongu a tak si je zamilovala, že se rozhodla naučit se anglicky, aby jim rozuměla. Tak je poslouchala a překládala si je dny a noci, do toho se dívala na filmy v angličtině a teď mluví a rozumí natolik dobře, že dokáže překládat pro stovky (i tisíce) lidí na každém koncertě. Není to úžasný? ☺

Poznatky

Brazílci jsou přátelští, pohostinní, kreativní, společenštlí, veselí a bezstarostní lidé.

Oblíbila jsem si je i přesto, že jejich mumlání v portugalštině příliš nerozumím. Jen jednu věc bych na nich přece jen ráda změnila. Vždycky chodí pozdě a mění plány z minuty na minutu. Z čehož plyne zmatek za zmatkem a nedorozumění za nedorozuměním. Samozřejmě tomu přispívá i jazyková bariéra a také fakt, že vám neposkytnou příliš mnoho informací a nedokáží se rychle rozhodnout. Jednoduše řečeno, zdá se, že věci berou na lehkou váhu. Typu: „nějak to dopadne“. Pro mě je tento zlovyk těžko

Brazílská příroda.

stravitelný, jelikož já si ráda věci plánuji dopředu a to tady opravdu nejde. Když Brazílec řekne, že přijede do pěti minut, můžete si jít klidně ještě na hodinku zdržimnout. Funguje to tu jako nepsané pravidlo.

V Brazílii uvidíte lidi všech barev a postav. Nejčastěji tu ale spatříte tmavší typy menšího vzrůstu. Rasismus je minimální. Neexistuje nic jako „správný Brazílec“, ale slyšela jsem, že ideálem ženské krásy je tu holka s velkým zadkem.

Tak nevím, co je na tom pravdy... ☺

Zajímavost, kterou tu uvidíte každodenně v ulicích, jsou stálá rovnátka. Mají je jak děti, tak dospělí a senioři. Brazílci si potrpí na hezký úsměv a v rovnátkách vidí svou spásu. Jejich ortodontie je na vysoké úrovni a může si ji leckdo dovolit. To je také důvodem, proč si sem lidé ze zahraničí jezdí vyrovnat zuby.

Oblečení

Ženy a dívky se tu díky vysokým teplotám oblékají do co nejkratších šatů, kraťasů nebo sukni a samozřejmě si potrpí na blýskající se boty a dokonalou pedikúru. Často se nad tím s Rachael pousmějeme.

Muži tu oproti nim nosí normální kraťasy a trička a k tomu žab-

Láska dokáže změnit svět
TURNÉ 2014

ky značky Havaianas, která je tu oblíbená a slavná po celém světě.

Do církve se oblékají rozumně, a když mají setkání v pracovní den, tak se většina z nich příliš neparádí. Za to neděle, to je úplná módní přehlídka.

Jídlo

Je tu velkou společenskou událostí. Většinou mají malou snídani skládající se převážně z pečiva, ovoce (mají tu několik druhů, které jsem v životě neviděla a budou mi chybět jako například kešu), 100% džusu a kafe s horkým mlékem. Pak následuje

velký oběd kolem dvanácté, ve kterém jsou základem fazole v hnědé omáce, které se jí smíchané s rýží, grilované maso všeho druhu a salát. Nakonec den zakončí velikou několikahodinovou večeří kolem osmé. Nikdy na stole nechybí Coca-Cola.

Doprava

Kdybyste se někdy chystali vyrazit do brazilských ulic, obraťte se trpělivostí. Dopravní zácpy jsou tu na denním pořádku a každých 500 metrů tu narazíte na zpomalovací „prahy“. Brazílci řídí rozumně, když pomínete neustálé překračování rychlosti a brzdění na poslední chvíli (což mě upřímně děsí a naučilo mě to používat bezpečnostní pás). Mezi tím všude kolem sviští motorky a není výjimkou vidět na nich malé děti.

Oblíbeným autem je tu Beetle. Dneska jsem tu dokonce narazila na repliku slavného „závodáku“ z filmu „Můj auták Brouk“.

Budovy v São Paulu

Kamkoli se rozhlednete, všude uvidíte velké grafity na barácích, mostech, značkách... Je to prý známka nějakého politického odporu. Nevypadá to zrovna překrásně.

Je tu domeček na domečku. Jsou postaveny ledabyly a často pěkně zchátralé (samozřejmě jsou vidět extrémy mezi chudými a bohatými) a věčnou tradicí jsou tu křiklavé omítky. Modré, zelené, žluté, růžové... Z dálky to vypadá skoro jako cirkus.

Církev

V Brazílii je probuzení. Většina křesťanských sborů je narvaná k prasknutí. Stovky lidí chodí na shromáždění i ve všední dny a milují chválu. Velmi populární je tu Hillsong (australská křesťanská hudební skupina), od které si převzali jejich nejznámější písničky a ty pak zpívají při každé příležitosti. Brazílci se také rádi hlasitě modlí a očekávají velké věci.

S láskou chůva Bohdanka

● PROROCTVÍ

Slova, která se četla na setkání služebníků

● Jana Řihová 28. 1. 2014

Viděla jsem hlavní místnost na Žertvách. Viděla jsem, že po sobě uklízíme. Dáváme na stranu židle a pak jsem viděla, že někdo nametá na lopatku to smetí, prach, ale byly tam i zlaté konfety. Pak jsem viděla, že to vynesl ven před budovu a očekávala jsem, že to vysype do popelnice. Ale on pozvedl ruku s lopatkou vzhůru, přišel vítr a vzal s sebou ten prach i zlaté kousky.

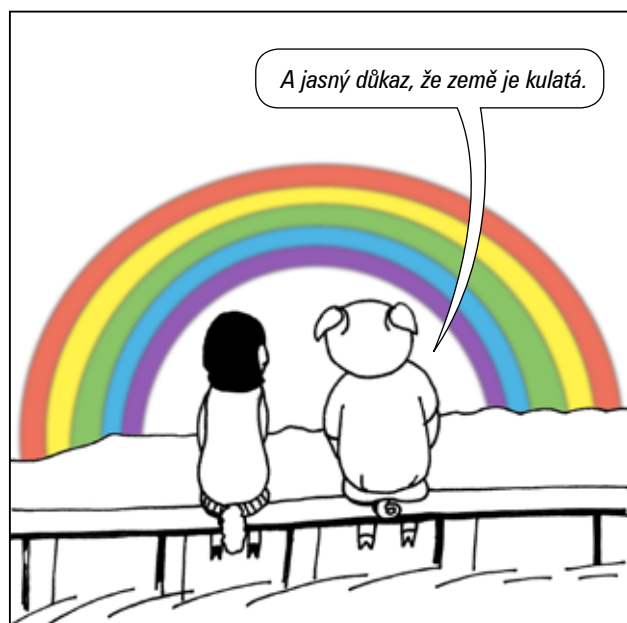
Ptala jsem se, co znamená ten prach. Přišlo mi, že by to mohlo být naše každodenní chození ve světě. Potřebujeme se očišťovat. Jako by nás Pán očišťoval a zároveň nás zahrnoval svojí milostí a dary. Jak jsme tam tak sedávali, tak jsme toho byli plní, až to z nás napadalo na zem. Teď to máme vzít, dát Bohu a nechat ho, aby si to všechno použil. Naše slabosti i naše obdarování.

● Dan Gawlík 5. 1. 2014 Tiskařský lis.

Vnímám slovo pro každého, kdo je pod tlakem a má pocit, že už víc neunes. Neboj se! Ten tlak je tak akorát, abys byl srozumitelnou zprávou pro okolí. Když tiskařský válec tlačí na formu moc, obraz se slije. A když tlačí moc málo, tak se obraz nedotiskne. V obou případech je obraz (noviny, knihy apod.) nečitelný. Hospodin nedopustí víc, než uneseš... 1. Korintským 10,13

Kreslí Antonie Hrdinová

● NA CO SE DÍVÁME A CO ČTEME

Poklady pod sněhem

Pohodový film podle knižní předlohy Patrie St. John nás zavede do krásného, ale drsného prostředí hor.

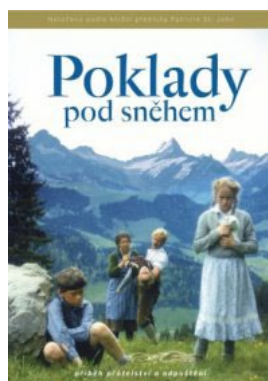
Bernie způsobil ve vztoku Danimu těžké zranění s doživotními následky. Daniho starší sestra Anette, začne Bernieho nenávidět a náležitě mu to dává na každém kroku najevo.

Anette, dříve ke každému laskavá a ochotná pomoci, je nenávidí ke svému spolužáku proměňována k nepoznání. Plná hořkosti a zloby, ve snaze pomstít bratra, odmítá jakoukoli myšlenku na odpuštění.

Jednoho dne si ale při procházce podvrtné kotník. Z posledních sil se dovleče k uzamčené horské chalupě, kde na zápraží alespoň trochu krytá proti mrazivému větru s obavami vyhlíží blížící se noc.

Oddychové dílo režiséra Mika Pritcharda, natočené v roce 1980, působí sice trochu zastarale, ale to jen pomáhá k vytvoření atmosféry pospolitosti alpských

horalů první poloviny minulého století. Plejáda až na Timothy Batesona neznámých herců dokázala, že ke kvalitnímu filmu není třeba hereckých celebrit. Pěkné herecké výkony podle mě narušovala snad jen Anettina babička, jejíž mravokárné poučování vyznívalo občas uměle.

Příběh, jehož hlavním tématem je síla odpuštění, lehce plyne k očekávanému konci. Předvídatelnost děje pro mě ale nebyl žádný problém. Ve volném čase ani nemám náladu sledovat nějaká drsná drama.

Kvalitu a velmi dobrou sledovatelnost ocenili diváci na prestižním filmovém serveru ČSFD velmi dobrými 82%.

Poklady pod sněhem vysílala česká televize naposledy někdy v roce 1990 pod názvem Sněhový poklad.

Pavel Rosecký

Hotel mezi dvěma světy

Divadelní soubor Kairos II., vedený Vladimírem Váchou, uvedl dne 29. září premiéru divadelní hry francouzského dramatika a spisovatele Erica-Emmanuele Schmitta *Hotel mezi dvěma světy* (v originále *Hôtel des deux mondes*). Nejsem znalec díla tohoto autora, nicméně po shlédnutí této jeho hry se určitě půjdu podívat na nějakou další, pokud ji bude nějaký pražský divadelní soubor uvádět.

Drama je nenáročné na výpravu i na počet postav. Týká se života a smrti – a otázky, co s námi bude po smrti. Už proto je zajímavé. Při sledování hry jsem si uvědomil, že tuto otázku řeší všechny kultury a všechny generace – včetně té naší, byť se často zdá, že myšlenku na smrt zaháníme za hranice svého vědomí. Hra ovšem vzbuzuje více otázek nežli odpovídá.

Hotel mezi dvěma světy je místo, kde spolu lidé mohou při plném vědomí konverzovat, zatímco jejich tělo leží někde „dole“ v kómatu nebo na operačním sále. V hotelu zůstávají tak dlouho, dokud není rozhodnuto, zda zemřou nebo zda se proberou k dalšímu životu. Když přicházejí do „hotelu“, netuší, kde se to ocitli, ale brzy se to dozvědí. To ale neznamená, že by se dověděli i to, co je čeká po „skutečné“ smrti, nebo naopak po návratu do života. Během pobytu v „hotelu“ se o ně stará „doktor S.“, který je vlastně žena (přiznám se, že jsem nepochopil, proč to tedy není „doktorka S.“). Zatímco lidem v onom mezistavu mezi životem a smrtí se „doktor S.“ zdá být velmi důležitý, on sám zdůrazňuje, že toho vlastně ví velmi málo. Tak především není zcela zřejmé, zda ví, „co je tam nahoře“. „To nepatří do mé kompetence. Znáám jen svou funkci. Přijímat vás. Postarat

se o vás při čekání. A pak vás doprovodit k výtahu. Mohu vám jen říci, že kdo jede nahoru, už se dolů nevrátí.“ Když se hlavní postava, Julien, zeptá: „Tak Vy nevíte, co je smrt?“, odpoví: „Víte, co by bylo nejhorší? Kdyby se na tuhle otázku našla odpověď.“

Vše se tedy točí kolem života a smrti, ale vlastně se nedovídáme, jak to je. To ale vůbec není nedostatek tohoto

považoval nikoli za ateistu, ale za agnostika. Kdo se pohybuje mezi dnešními křesťany, ví, že ateistická výchova je někdy dobrým předpokladem pro budoucí konverzi. Lidé, kterým bylo dáno jít touto cestou, mají svou víru zpravidla mnohem lépe promyšlenou než ti, kteří se vezli na vlně pouhé tradice. Autor je svým způsobem geniální: Odolal pokušení nabízet laciné odpovědi, napsal hru, která není ani mravokárná, ani didaktická, a navíc je ještě k tomu vtipná. A přitom nás přivádí k těm nejhlubším otázkám...

Divadelní soubor, který hru hraje, je amatérský. Toto slovo ovšem nemyslím ani trochu v pejorativním významu. Soubor něco úžasného hraje, ale přitom „si na nic nehraje“. Škoda, že nemá stálou scénu a že budete-li chtít hru shlédnout, budete nejprve asi muset hledat, kde se vlastně bude příště hrát. Jsem si však jist, že pokud hru shlédnete, nebudete litovat. Není ani morbidní, ani absurdní, ani cynická, ani tragická. A už to je v dnešní době co říci.

Dan Drápal, 8. října 2014

● OZNÁMENÍ

Divadelní společnost KAIROS II, vás zve na představení

DOPIS OD TÁTY

Adaptace bestselleru Chatrč od R. Younga

Jak změní tragická událost život rodiny? A co teprve setkání s Bohem ...

neděle 23. listopadu od 19:30

Karlínské Spektrum (Karlínské nám., Praha 8)

více info a rezervace vstupenek na
www.kairos2.cz

vstupné 100 Kč

Divadelní společnost Kairos II
vás zve na představení

Eric – Emmanuel Schmitt

HOTEL mezi dvěma světy

Místo mezi bytím a nebytím, kde jsme si
všichni rovni. Brilantní příběh o životě,
smrti a lásce.

pátek 28. listopadu od 19:30

Divadlo Mana (Moskevská 34, Praha 10 – Vršovice)

více info a rezervace vstupenek na www.kairos2.cz
nebo www.centrummana.cz

vstupné 220 Kč (zlevněné 150 Kč)

Radost, nadšení, pokoj, klid, lásku, smíření,
ztišení, setkání, úžas, povzbuzení

ve chvalách se skupinou

wwision

při příležitosti vydání CD
VE TVÝCH NÁDVOŘÍCH

KDY: 7.11. v 18:00

KDE: ve velkém sále
budova KS Praha
Na Žertvách 23

CHVÁLY ZE ZPĚVNÍKU TY JSI DŮVOD

wwision

VE TVÝCH NÁDVOŘÍCH

wwision

cd

● OZNÁMENÍ

Mládež
KS Praha

WWW.MLADEZPRAHA.KAES.CZ

Křesťanské společenství mládeže

Č.ú.: 186564276/0300, v.s. 682102

DOROST

(12 – 15 LET)

středy
více info

17:00 – 19:00 hod.

Jana Bukáčková
777 614 496
jana.buckackova@email.cz

POROST

(15 – 18 LET)

úterky
více info

17:30 – 19:30 hod.

Šimon Ondráček
736 655 882
o.saimon@volny.cz

ODROST

(18 – 25 LET)

pondělky
více info

18:30 – 21:00 hod.

Michal Klesnil
737 984 138
michal.klesnil@kaes.cz

To se mi líbí - taky

*Večerní setkání
pro mladé,
kde to žije*

**Šestá 9. 11.
18:00**

Ortenovo náměstí 34, škola TGM

*vstup zdarma
pestrý program - vždycky jinak*

mladezpaha.kaes.cz/sesta
Dita Frantíková 724435309
Křesťanské společenství Praha

AGLOW
INTERNATIONAL

**21. 11.
2014**

**mluvčí Jana
Frantíková**

od 18.00 hodin
Soukenická 15,
Praze 1
v přízemí
v „Kavárně“.

Láska dokáže změnit svět

TURNÉ 2014

VINESONG

**17. 11. 2014
od 18:00**

**HOTEL OLYMPIK
TRISTAR,**
U SLUNCOVÉ 14,
PRAHA 8
(metro B „Invalidovna“)
Pořádá Křesťanská misijní
společnost.

Jediný koncert v Praze.

Informace k celému turné 2014
jsou zde: <http://www.kmspraha.cz/akce-aktivity/vinesong>

Sborový dopis je informační bulletin pro členy a přátele Křesťanského společenství Praha.
Odráží život regionů, slouží k jejich propojení a jednotě.

● SBOROVÝ INFORMAČNÍ SERVIS SBOROVÉ BOHOSLUŽBY

- 2. 11.** 15:00 Kulturní zařízení Domovina, Na Maninách 32a, Praha 7.
Chvála: Hudební skupina pod vedení Mirka Hoblíka
Kázání: Lubomír Ondráček a Josef Hejnic st. – Vyjděme
Slavnostní shromáždění ke vzniku regionu Hostivař.
- 7. 12.** 15:00 Kulturní zařízení Domovina, Na Maninách 32a, Praha 7
(tram stanice Na Maninách dostupná z metra Vltavská, Palmovka a Holešovice).
Chvála: Hudební skupina pod vedením Jirky Jelínka
Kázání: Petr Kácha
- 17. 11.** **SBOROVÁ MODLITEBNÍ**
18:00 – 19:30, Na Žertvách 23, Praha 8
- 29. 11.** **SETKÁNÍ SLUŽEBNÍKŮ**
od 9:00, Na Žertvách 23, Praha 8

● INFORMACE O REGIONECH

Čísla u kolonky Počet členů znamenají: dospělí/pokřtěné děti do 18 let/nepokřtěné děti

ČERNÝ MOST

Vedením pověřen: Pavel Louthan
Shromáždění: Region má společné shromáždění s regionem Východ.
Počet členů: 18/6/5

JIH

Pastor: Miloš Poborský
Shromáždění: Ne 10:00 (modlitby 9:30), Budějovická 9, Praha 4, u metra Budějovická.
Modlitební: v Ne 18:00 – Dáša Blažková, Slepá I/14
Počet členů: 50/8/24

JIHOVÝCHOD

Pastor: Zdeněk Rašovský
Shromáždění: Ne 10:00 (9:45 modlitební), Dům služeb, Vodnická 531/44, Praha 4 (Objekt je nový a není na mapě Google ani Seznamu.) Mapka na kspraha.cz/jihovychod/
Počet členů: 31/2/20

PALMOVKA

Kolektivní vedení: Tomáš Dittrich a Lumír Ptáček
Shromáždění: Ne 10:00, Na Žertvách 23
Počet členů: 80/26/25
Výstup: Olga Altmanová přestup do ČCE Libeň

SEVER

Pastor: Tomáš Božovský
Shromáždění: Ne 9:30, ZŠ TGM, Ortenovo náměstí, Praha 7
Modlitební: 10. 11. v 18:30 v Knihovně na Palmovce
Počet členů: 107/15/41

STŘED

Pastor: Petr Kácha
Shromáždění: Ne 10:00 Římská 20, Praha 2 – budova Fitzwilliam Business
Počet členů: 101/17/31

VÝCHOD

Pastor: Otakar Kunzmann
Shromáždění: Ne 16:00, Na Žertvách 23
Modlitební: každou neděli (kromě první v měsíci) od 15:00 v knihovně ve sborové budově
Počet členů: 72/3/19

ZÁPAD

Kolektivní vedení: Mirek Bálek, Luboš Ondráček, Richard Roušal, Petr Zúna
Shromáždění: Ne 15:30, Komunitní centrum v Nových Butovicích (stanice metra Hůrka)
Počet členů: 46/7/17

SBOR KŘESŤANSKÉ SPOLEČENSTVÍ PRAHA IČ 73631043

Korespondenční adresa

Sbor Křesťanského společenství Praha
Na Žertvách 23, 180 00 Praha 8

Kontakt

tel./fax: 284 822 294
e-mail: paha@kaes.cz
www.kspraha.cz

Účet

Sbor Křesťanského společenství Praha
ČSOB, pobočka Praha 1,
Václavské nám. 32

nové číslo účtu: 223775399/0300

konst. s.: 0558

var. symboly:

01694	desátky	Sever
02694	desátky	Jihovýchod
03694	desátky	Palmovka
04694	desátky	Černý Most
05694	desátky	Západ
07694	desátky	Střed
08694	desátky	Jih
09694	desátky	Východ
06694	desátky	Hostivař
910	stavební fond	
682120	Izrael a Církev	
682130	dary na sborovou mládež	

SBOROVÝ DOPIS

Vydavatel:

Sbor Křesťanského společenství Praha
Na Žertvách 23, 180 00 Praha 8
Vychází pro vnitřní potřebu sboru.

Šéfredaktor: Anna Slobodová,
e-mail: sd@kaes.cz

Redakční rada a redakce:

Tomáš Božovský, Anna Slobodová,
Pavel Rosecký

Sazba: Olga Hrdinová / APEO

Příjem článků:

pisemně na adresu sboru nebo na e-mail
sd@kaes.cz

Uzávěrka:

Vždy k 10. předchozího měsíce.
Doporučená cena: 15 Kč

Příští číslo vyjde
v neděli
7. 12. 2014

